

2 tum lång; gräver trattlika gropar i sand, och fångar der myror och andra insekter. Myrmeleon formicarium. Kallas äfv. Sandpill.

MYRMALM, m. 3. Ett slags jernmalm, bestående af jernoxidhydrat, och som träffas på bottnen af myror. Kallas äfv. Örke.

MYRMIDON, myrmidön, m. 3. 1) Pysling. — 2) Liten inbilsk person.

Anm. *Myrmidonerne* voro egentligen en lågväxt folkstam i Thessalien.

MYROLJA, f. 1. Olja, som erhålles genom utpressning af den, efter distillation af myror, kvarblifna återstoden.

MYRRHA, myrra, f. sing. Välluktande kåda, som utflyter ur Myrrhaträdet.

MYRRHATRÄD, n. 5. Ett trädslag i Abyssinien och Arabien af fam. Therebinthaceæ. Balsamodendron Myrrha.

MYRSLOK, m. 2. Ett tandlöst Trögdjur, med lång nos, små läppar och ganska lång tunga. Myrmecophaga.

MYRSTACK, m. 2. Hög af jord, barr, löf, stickor, strå, småsten o. s. v., der ett samhälle af myror har sin boning.

MYRSTUT, m. 2. Se *Strätta*.

MYRSYRA, f. 1. (kem.) Ett slags egen syra, som finnes hos myror.

MYRTEN, myrt'n, m. 2. pl. *myrtnar* 4) En i södra Europa inhemsk, alltid grönskande buske, af hvars qvistar flätas brudkransar m. m.; odlas hos oss såsom krukväxt. *Myrtus communis*. — *Ss. M-buske*.

MYRTORF, m. sing. Se *Dyltorf*.

MYRÄGG, n. 5. Larf af en myra.

MYRÄNG, f. 2. Se *Kärräng*.

MYRÄTTIKA, f. sing. Ett slags ättika, som erhålles genom kokning af myror.

MYSA, v. n. 2. Vänligt, fryntligt småle. *M. åt någon. M. på mun åt något.* — *Syn. Le, Småle.* — *Mysande, n. 4. o. Mysning, f. 2.*

MYSK, n. sing. Ett fettaktigt, mörkbrunt, starkt luktande ämne, som innehålles i en pung nära näfveln hos Muskdjuret. Skrifves äfv. Muskus. — *Ss. M-artad, -doftande, -färg, -lukt.*

MYSKA, f. 1. Se *Myskemadra*.

MYSKDJUR, n. 5. Idislande djur i Asiens högländer, likt en råbock, men utan horn; har deremot två långa betar i öfre käken. Lemnar det ämne, som kallas Mysk. *Moschus moschiferus*. — Skrifves äfven *Muskusdjur, Moschusdjur*.

MYSGRÄS, n. 5. Se *Luktgräs*.

MYSKEMADRA, f. 1. Örten *Asperula odorata*, med hvita, välluktande blommor.

MYSKERA, v. a. 1. Göra välluktande med mysk.

MYSKOXE, m. 2. pl. — *oxar*. Se *Desmansoxe*.

MYSSA, se *Mössa*.

MYSSLA, v. n. 1. (fam.) Hemligen undandölja något. *M. tjufunge*, ett sällskapsspel.

MYSTER, -stär, m. 3. (fr. *Mystère*, af grek. *Mysterion*) 1) Hemlighet. — 2) Religionshemlighet.

MYSTERIER, mystäriär, m. 3. pl. 1) Ett slags hemlig gudstjänst eller religiösa ordensförening hos de Gamle, som ursprungligen hade för ändamål att bibringa ett sant begrepp om gudomligheten. — 2) Sångere, som sljongs af Korsfararne på deras låg. — 3) Ett slags andliga skådespel af bibliskt innehåll, fordorm i Tyskland och

Frankrike. — 4) För mängden obekanta tidsförhållanden, helst i sedligt afseende. *Stockholms M.*

MYSTERIÖS, --- ö's, a. 2. Hemlighetsfull; sluten, inbunden.

MYSTICISM, -- c'issm, m. sing. 1) Den förvillelse i den religiösa känslan, till följe hvaraf människan inbillar sig kunna antingen genom yttre eller inre sinnet åskåda det gudomliga, som hon endast i tron förmår fatta, och bemödar sig att inträda i närmare förbindelse med den öfversinliga världen. — 2) Rådande böjelse derför.

MYSTIFIERA, v. a. 1. Missbruka en persons lättrogenhet, för att roa sig på dess bekostnad; drifva med någon.

MYSTIFIKATION, ---- tshön, f. 3. Missbrukande af en persons lättrogenhet, för att roa sig på dess bekostnad; drift. [— cation.]

MYSTIK, -ik, f. 3. Bemödadend att genom inre åskådning fatta det öfversinliga, som ej kan satta med förståndet och är en hemlighet för spekulationen.

MYSTIKER, my'stick'r, m. 3. En, som söker att genom inre åskådning fatta det för förståndet ofattliga öfversinliga.

MYSTISK, a. 2. 1) Hemlighetsfull, dunkel, oförklarlig. — 2) Säges äfv. om det, som har afseende på Mystik och Mysticism.

MYT, m. 3. (grek. *Mythos*) 1) Berättelse om någon af de Gamles gudar och sagoheltar. Gudasaga, Hjeltesaga, Fabel. — 2) Poetisk framställning af öfversinliga åskådningar och idéer, hvilken under traditionens forgång antager karakteren af historia. [Myth.]

MYTERI, n. 3. (t. *Meuterei*, sannolikt af göt. *Mat*, sammangaddning) Hemlig sammangaddning af underordnade, isynn. soldater och sjömän, emot befäl eller förmän.

MYTISK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på en myt eller myten i allmänhet. [Mythisk.]

MYTLÄRA, f. 1. Se *Mytologi*.

MYTOLOG, mytälåg, m. 3. Författare i mytologien. [Myth —.]

MYTOLOGI, mytälåji, f. 3. Läran om sättet, huru forntidens eller äfven nyare hedniska folk sökt genom bilder och symboler uttrycka sitt religiösa, filosofiska och historiska vetande. — *Syn. Fabellära, Mytlära*. [Myth —.]

MYTOLOGISK, mytälåjisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på mytologien. [Myth —.]

MYTOLOGISKT, adv. På mytologiskt sätt, i mytologiskt afseende. [Myth —.]

MÅ, v. n. auxil. I. Pres. sing. *Må*; pl. *vi må*, (föråldr.) *vi måga* ell. *måge*, *J mån* ell. *mågen*, äfv. *J må, de må*, (föråldr.) *de måga*. Impf. *Mätte*. Inf. fattas. Sup. *Mått* nästan aflagdt. (Af gamla verbet *Magha* eller *Mogha*, förmå, kunna.) Brukas att uttrycka konjunktionen af andra verber, med alla de skiftningar i uttrycket, som detta modus har; innebär således vilkorlighet, ändamål, afsigt, önskan, medgifvande, försäkran, o. s. v. *Handla rätt, på det du må blifva lycklig. Må du leva säll! Det må du gerna göra. Ni må göra dermed, hvad ni vill. Må man ej med skäl fördöma det olycksaliga brännvinet? Må så vara, må vara*, det medgifves, erkännes, bifalles; låt så vara. *Må så ske, må ske, må göra*; det får ske, det bifalles; jag går in derpå; välan! *Vill han det, så må han*, så får han göra det.

MÅ, v. n. 2. II. Pres. sing. *Mår*; pl. *vi må, J mån, de må*. Impf. *Mådde*. Imper. sing. *Må*;